

Sintagme literare

Publicație a comunei Dudeștii Noi

④

Sub egida Asociației Culturale „Vatra Dudeșteană”

Nr. 4 (27), Iulie, 2017

Director fondator: GEO GALETARU

SUMAR

POESIS: Andrei Zanca, Angela Furtună, Angi Melania Cristea, Carmen Tania, Daniel Corbu, Dora de Mircea, Horia Șt. Simon, Ioan Matiuț, Ion Cristofor, Irina Lucia Mihalca, Liviu Ioan Stoiciu, Mariana Cornea, Mihaela Aionesei, Mihaela Oancea, Nuța Crăciun, Octavian Mihalcea, Petru M. Haș, Raul Bribete, Rodian Drăgoi, Simona-Grazia Dima, Vasile Dan

PROZĂ: Angi Melania Cristea, Corina Victoria Sein, Dana Gheorghiu, Florin Anghel Vedeanu, Gela Enea

Atelier critic: Adrian Dinu Rachieru, Cezarina Adamescu, Constantin Stancu, Daniel Marian, Gruia Novac, Ionel Bota, Raul Constantinescu

ESEU: Ionel Bota, Liuța Scarlat, Ovidiu Bufnilă

TURNUL BABEL: Ionel Bota

INTERVIU: Ionel Bota în dialog cu Liviu Ioan Stoiciu

UNIVERSALIA: Anna Buoninsegni Sartori (traducere de Costel Drejoi), Gabriella Sica (traducere de George Nina Elian), Jesús de Matías Batalla (traducere de Elisabeta Boțan), Oscar Wong (traducere de Elisabeta Boțan)

EVENIMENT CULTURAL: Un mesager al culturii: Elisabeta Boțan

RAUL CONSTANTINESCU

și-a autoimpus să uite/ întreaga noastră viață... (pag. 27). În „Metamorfoza umbrei” poetul surprinde însăși lupta cu umbra asemeni unui alter-ego ascuns care-și cere

**Un sportiv luptător cu sine
pentru a se cunoaște prin poezia sa:
Ionuț Caragea, „Umbră lucidă”,
Ed. FIDES, Iași, 2016**

Citind cartea de poezii „Umbră lucidă”, 108 pagini, apărută în excelente condiții grafice la Editura FIDES din Iași, 2016, colecția EIDOS, prefațată de Ana-Maria Tupan, te captează lupta continuă a autorului celor peste 32 de volume publicate, din care 17 de versuri, luptă constantă și lucidă cu sine, cu propria umbră, arhetip considerat de K. G. Jung primordial, luptă cu propria umbră pentru a transcende dincolo de aparențele phainomenologice spre certitudinea noumenon-ului kantian pe care îl sondează și asaltează din toate părțile pentru a se cunoaște pe sine prin cuvânt, prin „poiein”, creație poetică.

După cum mărturisește în motto-ul preliminar că : „Adevărul așteaptă precum o umbră despre care evităm să vorbim.”, poetul Ionuț Caragea, asumându-și adevărul riscant al umbrei care veghează în marele necunoscut, se definește pe sine în incipit-ul volumului, poemul „Perplexanta prezență”, printr-o suită de paradoxiste antinomii imagistico-lexicale într-un tranșant discurs liric, reflex al unei aprige vieți de luptă pe viață și pe moarte cu noimele realului, tot atâtea semne ale condiției sale tragice: „poetul este lacrima de foc/ curgând pe obrazul pământului/ și biciul de flori/ plesnind/ peste coama răvășită/ a timpului/ / poetul este perplexanta prezență/ pe covorul roșu/ al propriului sânge/ braț la braț/ cu doamna moarte/ ... (pag. 21).

Astfel poemele se constituie ca niște asertorice declarații despre condiția poetului și poezie, despre cuvânt și divinitate, despre viață, vis și timpul în putrezire, despre misterul cuvântului nerostit și neantul omnivor atotnăscător, despre întunericul viu și umbra lucidă... Ceva din ancestrala umbră argheziană ca și din arhetipica umbră a lui Jung planează asupra întregii cărți. Ca replică la cuvintele „potrivite” argheziene, Ionuț Caragea scrie „Cuvinte nepotrivite”: „... tu nu știai că nemurirea mea/ era ridată de cuvinte/ nepotrivite?” (pag. 25).

Poetul abordează cu curaj gravitatea responsabilității Divinității care l-a creat pe om cu toate neajunsurile sale, acordându-i mereu șansa îndreptării de azi pe mâine, impunând-și să uite imperfecțiunea omului: „Dumnezeu ...

dreptul la existență prin rostirea poetică între cele ce sunt, după cum spunea Hölderlin „căci poetic trăiește omul pe pământ.”, relevând „umbră” umbrei, mai întunecată decât ea: „umbră devenea încetul cu încetul/ altcineva mai întunecat/ decât ea” (pag. 43) Viața poetului este astfel un continuu joc-luptă cu umbra, pentru a se căuta și a se găsi/regăsi pe sine: „umbră, cu tine joc zilnic/ foc și apă/ pe marginea drumului// care duce spre marele nicăieri” (pag. 48). Aspectul ludic al poemului se concretizează convingător în „Ultima zi de dragoste cu umbra”: „umbră, haide să ne iubim/ până la întuneric/ înainte ca visele să ne/ acapareze dorințele/ știi tu cum/ așa cum ne iubeam/ în paradis/ înainte să ne ispitească/ acel cuvânt interzis de la care/ au pornit toate păcatele/ iubește-mă, umbră,/ așterne-ți pe buzele mele/ tăcerea ta ca un sărut abisal/ răscolește-mă tot/ cu muțenia ta sfântă/ fă-mă- să ard/ până la cenușa sângelui/ înainte ca genele/ să mă vândă morților/ pentru o ultimă/ iluzie (pag. 51).

Condiția tragică a poetului este evidentă din poemul „Imn umbrei”, autorul simțindu-se a fi „o scânteie între două umbre”, cea a prezentului și cea a trecutului într-o insolită aventură existențială în încercarea de a se elibera de propria umbră, strașnic înger păzitor al vieții sale în devenire. Când îl întâlnește pe Isus, își scoate inima din piept contemplând-o cum bate în mâinile Mântuitorului. Disponibilitățile imaginației lui Ionuț Caragea în ceea ce privește relaționarea Sinelui poetic cu umbra sunt nesfârșite. Astfel, umbra este „profetul întunecat al lucidității eterne”, cel mai bun cititor de gânduri, asemeni unei mame tutelare care îl hrănește alăptându-l cu întuneric: „cunosc o umbră/ care se umple zi de zi/ de cuvinte nerostite/ / și care mă strânge cu nevăzute mâini/ la sânul ei și mă alăptează/ cu întuneric/ (Nevăzute mâini, pag. 59).

După un incomensurabil periplu al poetului prin labirintul avatarurilor umbrei, spre finalul volumului el se simte trezit la o nouă viață cvasifericită cu umbra, având nostalgia lumii prototipurilor ideilor platonice eterne, imuabile și intangibile: „un fluture care să-mi poarte sufletul/ spre lumile veșnic presimțite/ în poemele mele/ spre lumile logosului/ original”, „Fluture cu aripi de cuvinte”, (pag. 87), lume preafecită a zborului poetic al aripilor de cuvinte. Un nou Icar renăscut peste umbre pe cerul luminos al poeziei!